

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3627

гр. София, 09.05.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 09.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **11939** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Образувано е по искане от 23.03.2022г. на И. Г. П., подадено чрез процесуален представител адв. П. В. за изменение на решение № 1401 от 07.03.2022г., в частта относно разноските.

Препис от молбата е връчен на ответника, като по делото на 15.04.2022г. е постъпил писмен отговор от изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, чрез юрк. И. З..

В него се излага, че разноските за адвокатски хонорар правилно са определени от съда, тъй като се касае за обичаен, като правна и фактическа сложност случай, а пълномощникът в проведено съдебно заседание единствено е поддържал написаното в жалбата. Претендираното възнаграждение от 1 000.00 лева се явявало прекомерно, представлявало пореден опит за източване на публични средства и не съответствало нито на положения труд, нито на спецификата по делото. Съдът не бил задължен да се съобразява с размера на минималната работна заплата за страната и да изчислява спрямо нея минималното адвокатско възнаграждение.

С решение № 1401 от 07.03.2022г. е уважена жалбата на И. Г. П., като е отменена Заповед № 1891/01.11.2021г. на изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“.

С този съдебен акт Държавен фонд „Земеделие“ с адрес: [населено място], [улица] осъден да заплати на И. Г. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], [жилищен адрес] ап.14, сумата в размер на 510.00 /петстотин и десет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в 1 месечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна по делото може да измени или допълни съдебното решение, в частта относно присъдените разноски. Жалбоподателят, чрез своя процесуален представител адв. П. В. е подал молбата на

23.03.2022г., в срока за обжалване на постановения съдебен акт / той е уведомен за неговото издаване на 16.03.2022г./, поради което същата се явява процесуално допустима, но неоснователна по същество.

Между И. Г. П. и адв. П. А. В. има договорено и реално заплатено възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 08.11.2021г. в размер на сумата от 1 000.00 /хиляда/ лева.

Касае за процесуално представителство, защита и съдействие по административно дело без определен материален интерес, при което размерът на адвокатското възнаграждение е определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет. Съгласно тази разпоредба, размерът на адвокатското възнаграждение е 500.00 лева.

Със съдебното решение е присъден именно този минимален размер, който освен, че е съобразен с изискването на чл.36, ал.2 ЗА и на чл.8, ал.3 на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е съответен и на предоставената правна помощ и съдействие.

В съдебното производство упълномощеният адвокат П. В. е осъществил реално процесуално представителство в полза на И. Г. П., като е взел участие в проведеното открито съдебно заседание на 25.02.2022г. и е изразил становище по същество на спора. Както вече е изложил настоящият състав на съда, проведено е само едно открито съдебно заседание, не са събирани допълнителни доказателства, извън тези приложени от ответника и съдържащи се в административната преписка, а спорът, разглеждан по реда на чл.124 от ЗДСл. не се характеризира, нито с фактическа, нито с особена правна сложност.

Освен това, съобразно чл.1 от Наредба № 1/09.07.2004г., размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, но не може да бъде по-малък от определения в наредбата минимален размер за съответния вид помощ. Аналогична е и разпоредбата на чл.36, ал.2, изр. второ от ЗА, съгласно която „размерът на възнаграждението не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа“. Следователно определеното от съда адвокатско възнаграждение от 500.00 лева отговаря на извършената работа от адвокат П. А. В., в минималния по Наредбата размер е, а уговореният хонорар от 1 000.00 лева е прекомерен по см. на чл.78, ал.5 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Изцяло неоснователно е съображението на адв. П. В., че в случая следва да се приложи нормата на чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. На първо място, тази разпоредба е относима при определяне на адвокатско възнаграждение по граждански дела с предмет защита при незаконно уволнение по КТ. Повече от ясно е, че настоящия спор не е гражданско-правен, а правоприлагане по аналогия е недопустимо, при положение, че съществува изрична норма- чл.8, ал.3 от Наредбата, която определя размера на адвокатския хонорар по административни дела, без материален интерес, извън конкретно посочените такива в ал.2 /по ЗУТ, ЗКИР, КСО, ЗМВР, ЗОП, ЗНС, ЗБЛД, ЗПЗП/.

Съгласно т.1 от Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав „ разпоредбата на чл.101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат - под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката - да договорят

възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл.101, § 1 от ДФЕС.“ Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство, като е без значение дали насрещната страна е правила или не възразение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от другата страна.

Националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че присъденото възнаграждение за адвокатска защита е правилно определено, съответства на закона и не се преследват други освен легитимни цели, да бъде възнаграден действително положения труд от адвокат П. А. В..

Съдът изрично се основава и на разрешението дадено в т.3 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по т. дело № 6/2012г. на ВКС на РБ, че „при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78, ал.5 от ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. /отм./ ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.“

Мотивиран от горното и на основание чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от 23.03.2022г. на И. Г. П., подадена чрез процесуален представител адв. П. В. за изменение на решение № 1401 от 07.03.2022г., в частта относно присъдените в негова полза разноски в размер на сумата от 500.00 /петстотин/ лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 7-мо дневен срок от получаване на съобщението до страните пред ВАС на РБ.

ПРЕПИС да се връчи на страните на основание чл.138, ал.3 от АПК.

Съдия: